

Anotace (abstrakt)

Diplomová práce analyzuje pojetí dobra u Hannah Arendtové skrze platónský obrat „péče o duši“. Práce hledá vysvětlení, jak tomuto poslání rozumět skrze dílo různých autorů. Analýza začíná tím, že se nejprve zdůrazní inspirační potenciál péče o duši, čímž se upozorní na její vliv pro morální orientaci. Pokračuje se hledáním lidského dobra a péče o duši v životě a díle Arendtové. Porozumění jejího pojetí péče o duši lze najít v jejím výroku, „naše dědictví nám nebylo odkázáno žádnou závětí“. Hledání původního smyslu péče o duši je konfrontováno se specifickým typem zla, které Arendtová nazvala „banalita zla“. Fenomén banality zla se interpretuje na pozadí biografického příběhu Adolfa Eichmanna v jejím díle *Eichmann v Jeruzalémě: Zpráva o banalitě zla*. Osobnost Eichmanna představuje z perspektivy platónské péče o duši její anti-typ. Z této konfrontace vystupuje konkrétní podoba péče o duši u Arendtové, v jejímž světle se ukazuje i Eichmannova podoba péče o duši jako pravý opak. Text nejprve hledá praktický rozměr péče o duši v životním příběhu obou aktérů. Ve druhém kroku se práce zaměřuje na smysl filosofie Arendtové a zkoumá, jak její teoretický koncept péče o duši je konfrontovaný s osobností Adolfa Eichmanna. Jeho projekt „péče o duši“ tvoří protipól Arendtové a ukáže obecné rysy jeho (ne)lidskosti. Závěr práce se vrací k Patočkově pojetí výchovy („paideia“), která nás má vést k jím zkoumanému „bytí ve světě“. Máme společně s druhými lidmi utvářet lidský svět.